

Moderní duchověda.

Moderní duchověda! Co všechno se shromažďuje pod tímto praporem! Co všechno se tu společně nachází, a co se tu také vzájemně potírá! Je to rejdiště vážného hledání, malého vědění, velkých plánů, ješitnosti, hlouposti, často také prázdné vychloubačnosti a ještě více nejbezohlednějšího obchodování. Z tohoto zmatku nezřídka vykvétá závist a neomezená nenávisť, která se nakonec uvolňuje v záludné pomstychtivosti nejnižšího druhu.

Při takových poměrech není přirozeně překvapivé, když mnoho lidí celému tomu šílenému konání a řádění uhne z cesty, s odporem, jako by se měli otrávit, pokud by s tím přišli do styku. Nemají také takovou nepravdu; neboť nesčetní přívrženci duchovních věd neukazují ve svém chování vskutku nic vábivého, o to méně přitažlivého, nýbrž všechno u nich napomíná každého jiného člověka spíše k největší ostražitosti.

Je to zvláštní, že celá oblast takzvané duchovědy, kterou zlomyslní nebo nevědomí často zaměňují s **duchařskou** vědou, platí ještě dnes za jakýsi **druh svobodné země**, kterou se kdokoliv se svým založením a nešvary smí neomezeně, ano i nespoutaně a beztretně prohánět.

Za takovou je **považována**. A přece zkušenosti poučily již velmi často, že tomu tak **není!**

Nesčetní průkopníci v této oblasti, kteří byli natolik lehkomyšní, aby se odvážili několik kroků vpřed pouze s

domýšlivým věděním, stali se bezmocnou obětí své vlastní neopatrnosti. Smutné je při tom to, že všechny tyto oběti padly, aniž by se tím lidstvu poskytlo také alespoň to nejmenší!

Každý takovýto případ měl by přece skutečně být důkazem o tom, že nastoupená cesta nebyla správná, protože přinesla jen škodu a dokonce i zkázu, nikdy však žádné požehnání. Avšak se zvláštní houževnatostí se tyto nesprávné cesty udržují a stále znovu přináší nové oběti; nad každým práškem nově objevené samozřejmosti v mocném stvoření zvedá se velký pokřik a píší se nesčetná pojednání, která musí mnohé vážně hledající lidi odstrašit, protože je v nich jasně patrné jen nejisté tápání.

Celé dosavadní bádání lze ve skutečnosti nazvat spíše nebezpečnou hříčkou s dobromyslným pozadím.

Do oblasti duchovědy považované za svobodnou zem nelze nikdy beztrestně vstoupit, dokud se **předem** nevyhoví a neporozumí **duchovním** zákonům v jejich úplném rozsahu. Každé vědomé nebo nevědomé postavení se proti, to znamená totéž co „nedodržení“, což je souznačné s přestoupením, musí v nevyhnutelném vzájemném působení zasáhnout troufalce, svévolníka nebo lehkomyšlníka, který jich přesně nedbá nebo dbát nedovede.

Chtít prozkoumat nepozemské s pozemskými prostředky a možnostmi není nic jiného, než kdyby se s pozemskými nebezpečími ještě neobeznámené a nerozvinuté dítě postavilo do pralesa a ponechalo by se samotné tam, kde jen člověk vyzbrojený odpovídajícím způsobem ve své plné síle a s veškerou ostražitostí může mít vyhlídku, že projde beze škody.

Moderním duchovědcům při jejich nynějším způsobu práce se nevede jinak, i když se domnívají, že to myslí tak vážně a odvažují se mnohého skutečně jen kvůli vědomostem, aby tím lidem pomohli přes hranici, kterou již dlouho v očekávání oťukávají.

Jako děti stojí tito badatelé dnes ještě před ní, bezmocní, tápající, neznalí nebezpečí, jež se jim každým okamžikem valí vstříc nebo se může skrze ně rozlít na jiné lidi, když jejich tápajícími pokusy prorazí trhlinu do přirozeného ochranného valu nebo otevřou dveře, které by pro mnohé bylo lépe nechat zavřené.

Toto všechno může být nazváno jen lehkomyšlností, nikoliv odvahou, dokud ti, co chtějí pronikat vpřed, přesně nevědí, že všechna možná nastávající nebezpečí mohou ihned bezpodmínečně zvládnout, nejen za sebe, nýbrž i za druhé.

Nejnezodpovědněji si počínají „badatelé“, kteří se zabývají pokusy. Na zločin hypnózy bylo již několikrát upozorňováno ¹⁾. Badatelé, kteří dělají pokusy ještě jiného druhu, dopouštějí se ve většině případů politováníhodné chyby, že oni sami nevědouce nic – neboť jinak by to zajisté nedělali – přivádí jiné, velmi citlivé nebo mediálně založené lidi buď do magnetického nebo zcela hypnotického spánku, aby tím objasnili tělesně neviditelné vlivy „onoho“ světa v naději, že budou moci takto ledacos slyšet a pozorovat, co při plném denním vědomí příslušné pokusné osoby není možné provést.

Nejméně v devadesáti pěti případech ze sta vydávají tím takové lidi velkému nebezpečí, jemuž ještě nemohou čelit; neboť **každý druh** umělého napomáhání k prohloubení je spoutáním

duše, skrze které je jí vnucena citlivost, která jde dále, než by připustil její přirozený vývoj.

Následkem toho je, že taková oběť pokusů náhle stojí duševně v oblasti, ve které je vlivem umělého napomáhání zbavena své přirozené ochrany nebo pro niž svou přirozenou ochranu nemá, která může vzniknout jen **vlastním**, vnitřně zdravým vývojem.

Takovéhoto politováníhodného člověka je třeba si obrazně představit, jako by stál nahý přivázan ke kůlu, nastrčen daleko jako návnada v nebezpečné krajině, aby k sobě přilákal tamní ještě neznámý život a působení, dokonce ho nechal na sebe působit, aby mohl podat zprávu nebo aby se tím také jiným jeho pomocí zviditelnily různé účinky, když poskytl určité pozemské složky ze svého těla.

Takováto pokusná osoba je schopna dočasně sdělovat přihlížejícím skrze spojení, které její dopředu tlačená duše musí udržovat s pozemským tělem, všechno, co se děje, jako přes telefon.

Je-li však při tom toto tak uměle předsunuté stanoviště nějak napadeno, tak není schopna se kvůli nedostatku přirozené ochrany bránit, je bezmocně vydána napospas, protože byla přispěním jiných uměle posunuta do oblasti, do níž podle svého vlastního vývoje ještě nebo vůbec nepatří. Avšak takzvaný badatel, který ji tam z vědychtivosti vnutil, může jí pomoci právě tak málo, protože on sám je tam, odkud nebezpečí přichází, cizím a nezkušeným, a proto není schopen udělat nic k jakékoliv ochraně.

Tak dochází k tomu, že se z badatelů stávají zločinci, aniž by chtěli a aniž by je za to mohla stíhat pozemská spravedlnost. To však nevylučuje, aby duchovní zákony nezapůsobily s plnou ostrostí svého vzájemného působení a badatele k jeho oběti nepřipoutaly.

Tak mnohá pokusná osoba utrpěla jemnohmotný útok, který se buď časem, často také rychle nebo i ihned projevil hrubohmotnětělesně, takže následovala pozemská nemoc nebo smrt, čímž však ještě není duševní škoda odstraněna.

Pozorovatelé nazývající se badateli, kteří nutí své oběti do neznámých oblastí, stojí však během takovýchto nebezpečných pokusů ve většině případů v dobrém pozemském úkrytu pod ochranou svého těla a denního vědomí.

Zřídka bývá to tak, že se podílí na nebezpečí spolu s pokusnou osobou tak, že na ně nebezpečí takto ihned přechází. Avšak později, v okamžiku jejich pozemské smrti, přechodu do jemnohmotného světa, **musí** skrze své spoutání s oběťmi v každém případě tam, kam tyto byly snad strženy, aby teprve společně s nimi pozvolna mohli opět stoupat.

Umělé vytlačování duše do jiné oblasti nemusí být chápáno vždy tak, že duše vystoupí z těla a odtud se vznese do jiné sféry. Ve **většině** případů zůstává klidně v těle. Stává se jen magnetickým nebo hypnotickým spánkem nepřirozeně citlivá, takže přijímá mnohem jemnější proudy a vlivy, než by tomu bylo možné v jejím přirozeném stavu. Je samozřejmé, že v tomto nepřirozeném stavu není v plné síle, kterou by jinak měla, pokud by došla sama tak daleko vnitřním vývojem a tím by stála na této nové, jemnější půdě pevně a jistě a veškerým vlivům by mohla

postavit rovnocennou sílu. Z tohoto nedostatku zdravé plné síly přichází skrze vyumělkovanost nerovnost, která musí způsobovat poruchy. Bezpodmínečným následkem toho je zkalení všech jemů, čímž vzniká zkomolení skutečnosti.

Příčinu k falešným zprávám, k nesčíslným omylům dávají vždy jen opět badatelé sami svým poškozujícím napomáháním. Proto dochází také k tomu, že v mnoha „prozkoumaných“ věcech z okultních oblastí, které již jsou k dispozici, je tak mnohé, co nechce souhlasit s přísnou logikou. Jsou v nich obsaženy nespočetné omyly, které doposud ještě nebylo možné jako takové poznat.

Na těchto zjevně falešných cestách se nedosáhne ani toho nejmenšího, co by mohlo mít pro lidi alespoň nějaký užitek nebo požehnání.

Užitečné může být lidem ve skutečnosti jen něco, co jim pomůže **vzhůru** nebo alespoň k tomu ukáže cestu. Avšak toto všechno je při těchto pokusech předem a navždy úplně vyloučeno! Umělým napomáháním je badatel někdy přece však schopen nakonec některého citlivého nebo mediálního člověka vytlačit ven z pozemsky hrubohmotného těla do jemu nejbližší ležícího jemnohmotného světa, avšak **nikdy** o vlásek **výše** než tam, kam tento svým vnitřním uzpůsobením stejně patří. Naopak, umělým napomáháním není schopen ho přivést ani tam, nýbrž vždy jen do všemu pozemskému nejbližšího okolí.

Toto pozemskému nejbližší okolí může však skrývat jen všechno to z onoho světa, co je ještě těsně pozemsky vázáno, co zůstává připoutané k zemi svou méněcenností, neřestí a vášní.

Přirozeně se dočasně zdržuje také v tomto okolí tu a tam něco více pokročilého. Nelze to však vždy očekávat. Vysoké nemůže se z čistě přírodně-zákonitých důvodů tam nalézat. Spíše by svět vykolejil, nebo ... musela by být v člověku půda k zakotvení Světla!

Že by se toto však mohlo nacházet v pokusné osobě nebo také v tápajícím badateli, lze jen stěží přijmout. Tudiž dál přetrvává nebezpečí a bezúčelnost všech pokusů.

Jisté je také to, že něco skutečně vyššího nemůže přijít do blízkosti média, tím méně je schopno skrze ně mluvit **bez** dalece rozvinutého člověka, jehož přítomnost všechno hrubší očisťuje. Materializace ²⁾ z **vyšších** kruhů nepřichází rovněž vůbec v úvahu, nejméně u oblíbených žertovných her s klepáním, pohyby předmětů a podobně. Propast je k tomu příliš velká, než aby se dala beze všeho překlenout.

Všechny tyto věci mohou být vykonávány navzdory médiu jen takovými obyvateli onoho světa, kteří jsou se hmotností ještě velmi těsně spojeni. Kdyby to bylo možné jinak, tedy, že by se mohli vysocí duchové tak lehce spojit s lidstvem, tak by Kristus přece vůbec neměl zapotřebí stát se člověkem, nýbrž by mohl splnit svůj úkol i bez této oběti ³⁾. Lidé dneška však dozajista nejsou duševně výše vyvinutí než za pozemského času Ježíšova, takže je nepřijatelné, aby spojení se Světlem bylo dosaženo snadněji než tehdy.

Teď ovšem duchovědci namítnou, že v první řadě sledují účel zjištění života na onom světě, zejména následného života po pozemské smrti, a že při nynějších všeobecně panujících pochybnostech je potřeba mít velmi silné a mocné zbraně, tedy

pozemsky hmatatelné důkazy, aby se do obranných pozic odpůrců prolomily trhliny.

Toto zdůvodnění však nijak neomlouvá to, že si s lidskou duší klidně zahrávají stále znovu a znovu tak lehkovážným způsobem! Kromě toho není vůbec žádné naléhavé nutnosti chtít bezpodmínečně přesvědčovat zlovolné odpůrce! Je přece známo, a také to vyplývá již z Kristových výroků, že by tito nebyli ochotni uvěřit, i kdyby přišel anděl přímo z nebe, aby jim zvěstoval Pravdu. Právě po jeho odchodu by tvrdili, že to byl snad davový klam smyslů, avšak ne anděl, nebo by použili jiné výmluvy. A kdyby byl přinesen někdo nebo něco, co by zůstalo pozemským, tedy by opět nezmizelo nebo se nestalo neviditelným, byly by tu opět jiné výmluvy, protože by to připadalo příliš pozemské právě těm, kteří nechtějí věřit v onen svět. Nezalekli by se toho, aby takový důkaz označili za podvod, člověka však za blouznivce, fanatika nebo rovněž za podvodníka. Ať by to bylo příliš pozemské či nepozemské nebo také obojí dohromady, vždy by měli co vytknout a o čem pochybovat. A když by si vůbec již jinak nevěděli rady, házeli by pak špínu, přešli rovněž k silnějším útokům a neštíteli by se ani násilností.

Aby se **tito** lidé takto přesvědčovali, k tomu nejsou potřeba oběti! O to méně však pro mnohé takzvané stoupence. Tito se ve svém zvláštním druhu domýšlivosti domnívají, že mohou pro svou ve většině případů poněkud nejasnou a fantastickou víru klást na život na onom světě určité požadavky tím, že z této strany musí něco „vidět“ nebo „zažít“. Očekávají od svých vůdců z onoho světa znamení jako odměnu za svou poslušnost. Příměšně působí při tom často samozřejmá očekávání, která je obklopují, jakož i příliš vědoucí, dobromyslně odpouštějící úsměv

jako výraz pro jejich vlastní nevědomost. Je to jed, chtít těmto masám ještě poskytovat nějaká představení; neboť se domnívají, že ví tak mnohé, a tyto pokusy neznamenaají pro ně o mnoho více než zasloužené hodiny zábavy, při kterých se obyvatelé onoho světa mají stát varetními umělci.

Odhlédněme však jednou od těchto velkých pokusů a povšimněme si malých, jako jsou posunování stolků. Tyto nejsou nikterak tak neškodné, jak je to myšleno, nýbrž v jejich nesmírně snadné možnosti rozšíření spočívá **velmi vážné nebezpečí!**

Každý měl by být před tím varován! Vědoucí se musí s hrůzou odvrátit, když vidí, jak povrchně je s těmito věcmi zacházeno. Jak mnoho stoupců se snaží své „vědění“ v mnoha kruzích uplatnit tím, že podporují pokusy s posunováním stolků nebo s úsměvem či tajuplným šuškáním zatahují do rodin téměř až hračkářská cvičení s písmeny a sklenicemi nebo nějaké jiné pomůcky, které při lehkém položení ruky ukazují na různá písmena nebo se k nim sunou, a tak tvoří slova. S příšernou rychlostí se to vše rozvíjí až ke společenským hrám, kde se to provozuje za smíchu, vtipkování a někdy i příjemného děsu.

Denně pak v rodinách usedají starší i mladší dámy společně ke stolečku, nebo také samostatně nad kusem papíru s napsanými písmenky, která, pokud možno, musejí být ještě nakreslená ve zcela určité formě, aby tím nechyběl fantazii podněcující hokus pokus, který je navíc při tom zcela zbytečný; neboť by to šlo i bez něj, jestliže má dotyčná osoba k tomu jen trochu sklon. A těch je bezpočet!

Moderní duchovědci a vůdci okultních sdružení se z toho radují, protože se přece při tom vytváří skutečná slova a věty, a

navíc aniž by ten, kdo vykonává pokus, na ně vědomě nebo nevědomě myslel. Tím musí být přesvědčen a zvětšuje počet stoupců „okultismu“.

Spisy okultních směrů na to odkazují, řečníci se toho zastávají, vyrábí a prodávají se pomůcky, které veškerý tento zlořád usnadňují, a tak se téměř celý okultní svět stává **dobře pracujícím přísluhovačem temna** v poctivém přesvědčení, že je tím knězem Světla!

Tyto děje samotné ukazují již úplnou nevědomost, která v okultních snahách tohoto druhu spočívá! Ukazují, že nikdo ze všech těchto lidí není **skutečně vidoucí!** Jako důkaz opaku nesmí však platit to, když se nějaké dobré médium z počátku odsud někdy rozvinulo, nebo spíše, což je i správnější, když bylo dobré médium do toho dočasně na začátku zataženo.

Ti nemnozí lidé, kteří k tomu byli předurčeni, mají ve svém vlastním přirozeném vývoji zcela jinou a každý stupeň precizně střežící ochranu, které se jiní **netěší**. Tato ochrana účinkuje však také jen při přirozeném, vlastním vývoji, **bez jakéhokoliv umělého napomáhání!** Protože právě jen ve všem přirozeném spočívá ochrana jako samozřejmost.

Jakmile v tom dochází k sebemenšímu napomáhání, ať již formou cvičení osoby samotné nebo z jiné strany vlivem magnetického spánku nebo hypnózy, tak se to stává nepřirozeností a tím to již více nezapadá do přirozených zákonů, které jedině jsou s to poskytnout ochranu. Přistupuje-li k tomu ještě nevědomost, jak je tomu nyní všude, tak tu nastává dopuštění. **Chtění** samotné nikdy nenahradí schopnost, když dochází k jednání. Nikdo však nemá svou schopnost překračovat.

Není samozřejmě vyloučeno, že mezi statisíci, kteří se těmito nebezpečnými hříčkami zabývají, má tu a tam někdo dobrou ochranu a opravdu vyvázne bez potrestání. Tak také jsou mnozí poškozeni jen tak, že to pozemsky není ještě zpozorovatelné, takže teprve po přechodu na onen svět musí náhle poznat, jaké hlouposti vlastně dělali. Avšak jsou také mnozí, kteří si z toho odnesou již pozemsky viditelné škody, i když také během jejich pozemského života nikdy nepřijdou k poznání vlastní příčiny.

Z tohoto důvodu musí být jednou objasněn jemnohmotný a duchovní postup během těchto hříček. Je právě tak jednoduchý jako všechno ve stvoření, a vůbec ne tak složitý, avšak přece také mnohdy obtížnější, než si mnozí myslí.

Jak je tomu na zemi nyní, získalo **temno** skrze chtění lidstva převahu nade vším hmotným. Stojí tedy ve všem hmotném tak dobře jako na vlastní, důvěrně mu známé půdě a je schopno se ve hmotném také plně projevovat. Je tedy tímto ve svém živlu a bojuje na dobře mu známém poli. Tím je v současnosti ve všem hmotném, tedy hrubohmotném, silnější než Světlo.

Následkem toho je, že ve všem hmotném je síla temna mocnější než síla Světla. Avšak při takových hříčkách, jako je posunování stolků atd., nepřichází Světlo, tedy něco vysokého, vůbec v úvahu. Můžeme mluvit nanejvýš o špatném, tedy temnu, a o lepším, tedy světlejším.

Používá-li člověk stolec či sklenici nebo vůbec jakoukoliv hrubohmotnou věc, tak se tím vydává na bojiště důvěrně známé temnu. Půdu, která je všemu temnu vlastní. Přiznává mu tím předem sílu, proti které nemůže postavit odpovídající ochranu.

Pozorujme jednou spiritistickou činnost nebo také jen společenskou hru se stolky a sledujme při tom duchovní, nebo lépe řečeno jemnohmotné děje.

Přistupuje-li člověk nebo více lidí ke stolku s úmyslem, aby tím dosáhli spojení s obyvateli onoho světa, ať již tím, že by se projevíli klepáním, nebo, což je obvyklejší, měli by pohybovat stolkem, aby z těchto znamení mohli vytvořit slova, tak bude v první řadě ve spojení s hmotným přitaženo temno, které projevy přebírá. S velkou dovedností používají často vznešeně znějící slova a snaží se pak požadovaným způsobem zodpovídat pro ně přece snadno čitelné myšlenky lidí, avšak ve vážných otázkách je pak vždy matou a snaží se, pokud se tak děje často, pozvolna působit mezi nimi stále silnějším vlivem, a tak je postupně, ale jistě strhávat dolů. Přitom nechávají svedené velmi dovedně ve víře, že jdou vzhůru.

Přijde-li však snad ihned v počátku nebo také při některé příležitosti zesnulý příbuzný nebo přítel prostřednictvím stolku ke slovu, což se velmi často stává, tak se dá pak oklamání provést ještě snadněji. Lidé poznají, že to musí být skutečně určitý přítel, který se projevuje, a pak věří, že je to vždy on, když skrze stolec přichází nějaké projevy a je uváděno jméno známého jako původce.

Toto však není ten případ! Nejen že neustále číhavé temno dovedně použije jméno, aby oklamání dalo co možná nejhodnověrnější formu a dosáhlo důvěry tazatele, nýbrž jde dokonce tak daleko, že temný zasáhne doprostřed věty započaté skutečným přítelem a úmyslně ji nesprávně dokončí. Pak dochází k sotva známé skutečnosti, že na hladce a souvisle projevené větě byli účastni **dva**. Nejprve skutečný a snad zcela světlý, tedy čistší

přítel, a pak temný, zlomyslný, aniž by tazatel něco z toho postřehl.

Následky toho lze snadno domyslet. Důvěřivý je oklamán a otrěsen ve své víře. Odpůrce použije událost k posílení svého posměchu a svých pochybností, někdy také k prudkým útokům na celou věc. Ve skutečnosti však oba chybují, což vyplývá jen z nevědomosti, která ještě překrývá celou tuto oblast.

Děj se však odehrává ve veškeré přirozenosti: Je-li u stolku světlejší, skutečný přítel, aby vyhověl přání tazatele a projevil se, a vetře-li se sem temný, tak musí tento světlejší odtud ustoupit, protože temnější může skrze zprostředkující hmotu stolku vyvinout větší sílu, poněvadž v současnosti je všechno hmotné vlastní oblastí temna.

Chybu dělá člověk, který zvolil hmotné, a tak předem působí na nerovnocenné půdě. Hutné, těžké, tedy temné stojí hrubohmotné materii svou hutností mnohem blíže než světlé, čisté, lehčí, a následkem užšího spojení má i možnost většího rozvinutí síly.

Na druhé straně má však také světlejší, který se ještě může projevat prostřednictvím hmoty, rovněž stále ještě do určité míry se přibližující hutnost, jinak by bylo spojení s hmotou k nějakým projevům dokonce zcela nemožné. To předem předpokládá přiblížení se k hmotnosti, které má za následek opět možnost poskvrnění se, jakmile je skrze hmotnost vytvořeno spojení s temnem. Aby unikl tomuto nebezpečí, nezbývá světlejšímu nic jiného, než se rychle stáhnout od hmoty, tedy od stolku nebo nějakých jiných pomůcek, jakmile po nich temný sáhne, aby přerušil zprostředkující článek, který by vytvořil most

přes přirozenou oddělující a tím ochrannou propast.

Je pak na onom světě neodvratné, že v takových případech musí být člověk provádějící pokusy se stolkem vydán nižším vlivům napospas. Avšak vlastním jednáním nechtěl přece také jinak; **neboť neznalost zákonů není schopna ho ani zde zachránit.**

Těmito případy vyjasní se mnohým tak mnohé doposud nevysvětlitelné, četné záhadné rozpory najdou své řešení, a snad také mnozí lidé dají ruce pryč od takových nebezpečných hříček!

Stejně podrobným způsobem mohou být také popsána nebezpečí všech jiných pokusů, která jsou mnohem větší a silnější. Avšak necht' je tak prozatím učiněno těmito nejběžnějšími a nejrozšířenějšími věcmi.

Má zde být však uvedeno ještě jedno další nebezpečí. Tímto způsobem dotazování a dožadování se odpovědí a rad stávají se lidé velmi nesamostatnými a závislími. Opak toho, co je účelem pozemského života.

Tato cesta je falešná v každém směru! Přináší jen škodu, a žádný užitek. Je to plazení se po zemi, kde existuje nebezpečí, že se opětovně setkáme s hnusnou havětí, vyplýváme své síly a nakonec zůstaneme znaveně ležet na cestě ... pro nic!

S tímto „badatelským úsilím“ je však také způsobena velká škoda obyvatelům onoho světa!

Mnoha temným je tím nabízena příležitost, dokonce jsou tím přímo uváděni v pokušení provádět zlo a uvalovat na sebe novou vinu, čehož by jinak nemohli tak snadno dosáhnout. Jiní jsou však zdržováni neustálým poutáním přání a myšlenek od

svého usilování vzhůru. Při jasném pozorování tohoto badatelského založení jeví se často toto tak dětinsky svévolné, tak prosáklé nejbezohlednějším sobectvím, přitom však také tak neohrabané, že se člověk s potřásáním hlavy musí ptát, jak je vůbec možné to, že někdo chce veřejnosti otevřít půdu, na které se on sám nevyzná ani na krok.

Falešné je také to, že se celé to hledání odehrává před širokou veřejností. Tím se buduje fantastům a šarlatánům volná cesta a to lidstvu ztěžuje získání důvěry.

V žádném oboru se to přece nedělo. A každé bádání, jehož plný úspěch se dnes uznává, mělo dříve během hledání četné neúspěchy. Tyto se však nedaly takto spoluprožít veřejnosti! Ta se tím unavuje a ztrácí postupně jakýkoliv zájem. Následkem je, že při konečném nalezení Pravdy se musí hlavní síla převratného a přesvědčivého nadšení předem ztratit. Lidstvo není pak více schopno se vzchopit k jásavé radosti, která všechno přesvědčivě uchvátí.

Zpětné nárazy dostavující se při poznání nesprávných cest stávají se ostrými zbraněmi v ruku mnohých odpůrců, kteří mohou ve statisících lidí časem vzbudit takovou nedůvěru, že tito nejubožejší při zjevení Pravdy ji už nebudou chtít ani vážně zkoumat, ze samého strachu před novým podvodem! Zacpou si uši, které by měli jinak volné, a promeškají tak poslední zbytek času, který by jim mohl ještě poskytnout příležitost stoupat vzhůru ke Světlu. Tím dosáhlo by temno nového vítězství! Může vzdát dík badatelům, kteří mu k tomu podali ruce a kteří se s chutí a pýchou vyšvihli k vůdcovství moderní duchovědy!

Přednáška: [zlocin_hyponosy](#)

2)

zhmotnění

3)

Přednáška: [14. Vykupitel.](#)